

θὰ ἡδύνατο νὰ φωτισθῶσι καὶ διδάκτορες Πανεπιστημίων. Τινὰς ἐξ αὐτῶν ὁ πατὴρ τῆς ἡθέλης νὰ ὑποβάλλῃ εἰς Γερμανικῆς τινος Ἀκαδημίας τὴν κρίσιν, γνωρίζων ὅτι ἐκεῖ τὸ ἐξαίρετον ὕψος καὶ ἡ πρωτοτυπία τῶν θὰ ἐξετιμῶντο καλλίτερον ἢ εἰς τὰς ἐπιπολαίους Ἀθήνας. Ἀλλὰ μετενόησε φοβηθεὶς τὰς συνεπείας τοιαύτης ἐκτιμῆσεως εἰς τὰ ξένα. Ἐφοβήθη μὴ ἐκ τῆς ἐπιτυχίας παρακινήθῃ ἡ εὐφάνταστος καὶ εὐπαίδευτος νέα νὰ βυθισθῇ μόνῃ εἰς πελάγη, ὅπου δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν παρακολουθήσωσιν αἱ μετριόφρονες ἐλπίδες του. Παρεκτός δὲ τούτου, ἡ Ἰναρίμη ἦτο τόσον εὐτυχὴς ἐνόσω ἔζη ἀφανὴς πλησίον του! Διατὶ νὰ τὴν ἐλθέσῃ εἰς τὴν ἀνησυχίαν, τὴν παραζάλην καὶ τὰ τόσα βάσανα τῆς δημοσιότητος;

Οὕτω ἐμεγάλωσε, χωρὶς νὰ συναίσθανῇ οὕτε τὴν ἀπομόνωσίν της, οὕτε ἀνάγκας ἄλλας ἐκτὸς ὅσων ἡδύνατο νὰ ἱκανοποιηθῶσι ἐκεῖ ὅπου ἔζη. Ἐκ τῶν ἐπικτήτων προτερημάτων μὲ τὰ ὁποῖα αἱ νεάνιδες τῆς Εὐρώπης περικουμποῦν τὸν ἄνετον βίον τῶν δὲν εἶχεν ἀποκτήσει οὐδὲ ἓν. Θὰ ἦτο ὅλως ἄχρηστος εἰς χαρίεσσαν συνάθροισιν ἀπογευματινῇ, δὲν ἐγνωρίζε τὸ παιγνίδιον tennis, οἱ δὲ λιμοκοντόροι τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας θὰ ἐγέλων περιφρονητικῶς ἐὰν ἐδοκίμαζον νὰ ἀνταλλάξουν μαζὶ τῆς φράσεως ἐξ ὅσων λέγονται εἰς ἐξώστην σεληνοφώτιστον ἢ μεταξὺ τῶν γύρων τοῦ βάλς. Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἤξευρε νὰ χορεύῃ, νὰ κεντῇ, νὰ ψάλλῃ τὰς κλαυθυμνὰς μελωδίας τοῦ Tosti, ἐὰν αἱ μικραὶ τῆς χεῖρες ἐφαίνοντο μάλλον ἐξοικειωμέναι πρὸς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον ἢ πρὸς τὴν χρῆσιν χειροκτύπων, ἡδύνατο ὅμως νὰ φέρῃ ἐκ τῆς πηγῆς λάγνων μὲ στᾶσιν ὁμοίαν ἀρχαίου ἀγάλματος, μὲ βῆμα ἐλαφρόν καὶ εὐρυθμὸν τὸ ὁποῖον σοῦ ἐφαίνετο ὡς ἡ μουσικὴ τῆς κινήσεως, — καὶ κατὰ τοῦτο οὐδεμία χάρις τοῦ Λονδίνου ἡδύνατο νὰ ἐξισωθῇ πρὸς αὐτήν. Ἀκολουθοῦσα τοῦ πατρὸς της τὰς ιδέας περὶ γυμναστικῆς, ἔμαθε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ ὡς ἀθλητῆς, καλλίτερα καὶ ἀπὸ τοὺς νέους τῆς πατρίδος της. Ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν εἶχον πατέρας φιλοσόφους, τηροῦντας πιστῶς τὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων.

Χάριν τῶν γυμναστικῶν τούτων ἀσκήσεων ὁ Τελάχας παρεσκεύασε λωρίδα γῆς ἀμμόστρωτον εἰς ἓνα ἐκ τῶν κήπων τοῦ πατρὸς αἰγιαλόν, ὅπου πλάτανος γηραιὸς παρείχε τὴν σκιάν του ὡς ἀναπαυτήριο. Ἐκεῖ ἡ Ἰναρίμη ἐγυμνάζετο, πετώσα μὲ τοὺς ἐλαφροὺς της πόδας ἐπὶ τῆς ἁμμου, μὲ τὰ ἡμιανοικτὰ χεῖλη ἐκφράζοντα τὴν ἠδονὴν τῆς ὀρμητικῆς κινήσεως, μὲ τὴν σιτόχρουν παρείαν κοκκινίζουσαν ἐκ τοῦ ὑγινοῦς αἵματός της.

Παρεκτός τῶν βιβλίων της, τῶν ἀσκήσεων καὶ τῆς ἰππασίας, ἡ Ἰναρίμη εἶχε καὶ ἄλλην σπουδαίαν ἐνασχόλησιν ἥτο ὡς ἐπιστολογράφος ὅλων

τῶν ἀγραμμάτων κατοίκων τῆς Συνάρας καὶ τοῦ παρακειμένου χωρίου τῶν Λουτρῶν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Εἰς τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν Harper's Magazin ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ Th. Child ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Φιλολογικοὶ Παρίσιοι μετὰ πολλῶν λαμπρῶν εἰκόνων. Τοῦ ἁρθροῦ τούτου ἐξάρεται ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ τύπου ἡ εὐστοχία κατὰ τὰς κρίσεις καὶ ἡ λεπτὴ διαγνωστικὴ δύναμις κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν διαφόρων συγχρόνων γάλλων συγγραφέων καὶ ποιητῶν: Κοππέ, Βογκέ, Μπέκ, Φάβρ, Λοττή, Ρισπαίν, Βαρρέ, Μωπασσάν, Ταίν, Ὄνὲ κλπ. Τελειώνει δὲ τὸ ἄρθρον διὰ συνοπτικῆς μελέτης περὶ τοῦ παρισινοῦ τύπου.

*

Εἰς τὴν Revue Bleue τῆς 27 Αὐγ. καὶ 3 76ρ. ὁ E. Grenier, ἐκ τῶν ἐπιζώντων φίλων ἐσχῶν γάλλων καὶ ἀλλοδαπῶν συγγραφέων, δημοσιεύει ἀναμνήσεις του σχετικὰς πρὸς τὸν βίον καὶ τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἐκίστου αὐτῶν. Τὰ ἄρθρα ταῦτα δὲν διαπνέονται πάντοτε ὑπὸ στοργῆς καὶ ἐπιεικείας πρὸς τοὺς νεκροὺς φίλους τοῦ συγγραφέως, ὅπως συνήθως συμβαίνει τοῦναντίον μάλιστα, τινὰ εἶνε μετ' ἀμειλίχτου αὐστηρότητος γεγραμμένα, ὡς τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν Χάινε. Εἶνε πολὺ παράδοξος ὁ τρόπος καθ' ὃν ὁ Grenier ἐγνωρίσε τὸν μέγαν ποιητὴν. Ἦσαν καὶ οἱ δύο εἰς αἰθουσᾶν ἀναγνωστηρίου. Ὁ Grenier ἦτο κρουόμενος καὶ ἐδιηγε διαρκῶς ὁ Χάινε ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν του φωνάζει ἐπανειλημμένως σούτ, σούτ! Τότε ὁ Grenier στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐρωτᾷ ζωηρῶς: «Εἰς ἐμένα λέτε σούτ;» Καὶ ὁ Χάινε μετ' ἀληθοῦς ἡ προσποιημένης ἀπορίας ἀποκρίνεται ἀγαθώτατα: «ὦ, κύριέ μου, ἐνόμιζα πῶς εἶνε κανένας σκύλος!». Ὁ Grenier ἀντὶ νὰ ὀργισθῇ ἐγέλασε, καὶ οὕτω συνήφθη γνωριμία καὶ οἰκειότης μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν τῶσον στενὴ, ὥστε ὁ Grenier μετέφρασε καὶ πολλὰ ποιήματα τοῦ Χάινε. Χαρακτηριστικώτατον εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει εἰς τὸ ἄρθρον του: Γερμανὸς τις ἦλθεν ἐκ Γερμανίας ἐπίτηδες ἵνα μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ ποιητοῦ. Ὁ Χάινε ἐδέχθη προθύμως τὴν πρόκλησιν. «Οἱ δὲ μετέβησαν εἰς τὸ ὄρισθὲν μέρος μὲ καιρὸν βροχερώτατον, δεικνύων τὸ βορβορώδες ἔδαφος εἶπε πρὸς τοὺς μάρτυράς του γελῶν: «Ἡ ὁδὸς τῆς τιμῆς εἶνε πολὺ ἀκάρητος».

*

Τὸ ἀγγλικὸν Ἀθηναίων ἀφιερᾷ ἄρθρον μακρὸν εἰς τὸ τσεχικὸν θέατρον καὶ ἰδίως τὸν βοήμον δραματουργὸν Vrchlicky, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐλληνικὴς ὑποθέσεως τριλογία Ἰπποδάμεια κρίνεται ὡς ἔσχατον ἔργον καὶ ἐκίνησε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν συμπatriotῶν του παρασταθὲν ἐπὶ ἓν ἔτος συνεχῶς ἐν Πράγῃ. Πλὴν δὲ τούτου καὶ ἄλλα δραματικὰ ἔργα ἔχει συγγράψῃ ὁ Vrchlicky, ὧν τὰς ὑποθέσεις ἠρύσθη ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ καὶ ῥωμαϊκοῦ κόσμου τοιαῦτα εἶνε Τὰ ὅσα τοῦ Μίδα, Ἰουλιανὸς ἀποστάτης, Ἡ Ἐκδικησις τοῦ Κατοῦλου. Τὴν τριλογίαν τῆς Ἰπποδαμείας ἀποτελοῦσι τὰ ἐξῆς δράματα: Ἡ μνηστῆρα τοῦ Πέλοπος, Ἡ διαλλαγὴ τοῦ Ταυτάλου, Ὁ θάνατος τῆς Ἰπποδαμείας.

*

Περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς γυναικὸς ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ ποιητοῦ Σέλλεϊ δημοσιεύει τὸ ἰταλικὸν περιοδικὸν *Natura ed Arte* ἄρθρον ἀξιόλογον τοῦ Montecorboli. Κατὰ τὸν ἰταλὸν ἀρθρογράφον ἡ ζωὴ τοῦ μεγάλου ἀγγλοῦ ποιητοῦ διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, τὸ μὲν πλήρες γενναίων προθέσεων καὶ ὑψηλῶν ἰδεῶν, τὸ δὲ κοσμούμενον ὅλον ὑπὸ ὥραιων καὶ ἐρασιμῶν γυναικῶν. Ἀναμφισβητήτως δὲ διὰ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ βίου τοῦ Σέλλεϊ ἐγεννήθη τὸ εἰδυλιακὸν ἐκεῖνο δρᾶμα, ὅπερ ἐκτυλίσσεται μυστηριωδῶς μεταξύ καρδίας καὶ πνεύματος, οὐτοπίας καὶ αἰσθημάτων.

*

Εἰς τὸ γερμανικὸν περιοδικὸν *Magazin für Literatur* (17 Σεπτεμβρ.) ὁ H. Hansen ἀγγέλλει τὴν προσεχῇ ἐκδοσιν νέου ἔργου τοῦ Ἴβсен, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τι σχετικὸν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ διότι ὁ μέγας σουηδὸς ποιητὴς συνηθίζει νὰ μὴ λέγῃ τι περὶ τῶν ἔργων του πρὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν οὐδὲ εἰς αὐτὴν τὴν γυναῖκά του καὶ τὸν υἱόν του. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ ἀρθρογράφος ὑπολογίζει τὴν περιουσίαν τοῦ Ἴβсен εἰς 500 χιλιάδας φράγκων καὶ προσθέτει ὅτι ἐξ ἐκάστου βιβλίου του ἐκδιδόμενου εἰς 10,000 ἀντίτυπα κερδίζει περὶ τὰς 20 χιλιάδας φράγκων.

*

Εἰς τὸ μέγα ἀμερικανικὸν περιοδικὸν *Arena* μωαμεθανὸς ἀρθρογράφος καλούμενος Ἴβν-Ἰσακ δημοσιεύει σφοδρότατον κατὰ τὸν Χριστιανισμὸν ἄρθρον καὶ προβλέπει τὴν προσεχῇ παρακμὴν αὐτοῦ καὶ τὸν θρίαμβον τοῦ Ἰσλαμισμού!

*

Εἰς τὸ Πρῶτον βῆμα τοῦ Τολστόη περὶ τοῦ ὁποῖου λόγος ἐγένετο ἐνταῦθα κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἀπῆντησεν ὁ C. Richet διὰ τῆς *Revue Scientifique* τῆς 24 Σεπτεμβρίου. Μὴ παραδεχόμενος τὴν ἀπόλυτον καταδίκην πάσης πολυτελείας, συμφωνῶν ὅμως μετὰ τοῦ μεγάλου ῥώσου συγγραφέως κατὰ τὰ λοιπὰ ὑπολογίζει ὅτι οἱ ἄνθρωποι καταναλίσκουσι κατὰ μέσον ὅρον τριπλασίαν τροφὴν ἢ ὅση ἀναγκαίως ἀπαιτεῖται πρὸς θρέψιν, καὶ ὅτι δύναται καλλίστα νὰ ζήσῃ τις ὑγιῆς καὶ μακρόβιος χωρὶς νὰ τρώγῃ κρέας.

*

Πολλὰ ἀγγλικά περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν εὐμενεῖς βιβλιοκρισίας περὶ τοῦ διηγήματος τοῦ κ. Γ. Δροσίνης: *Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης*, ὅπερ ἀγγλιστὶ μετέφρασεν ἐσχάτως ἡ κυρία Ἐδμονδς καὶ ἐξέδωκεν ἐν τῇ «Ψευδωνύμῳ Βιβλιοθήκῃ» τὸ μέγα ἐκδοτικὸν κατάστημα τοῦ Λονδίνου Fisher Unwin. Οὕτω ἡ *Whit-wall Review* κρίνει ὡς ἐξῆς τὸ διήγημα: «Ἐκπαγλὸν γοητεῖαν μετὰ βαθέως ἐνδιαφέροντος δύναται νὰ εὕρῃ τις ἐν τῇ τελευταίᾳ συμβολῇ εἰς τὴν *Ψευδώνυμον Βιβλιοθήκην*. Μεταφερόμεθα εἰς τὴν γραφικὴν καὶ ἀπόκεντρον νῆσον τῆς Εὐβοίας, ἥτις, καίτοι ἐγγὺς τῶν Ἀθηνῶν κειμένη, εἶνε συγκριτικῶς τόσον ὀλίγον γνωστή, καὶ σώζει ἀκόμη ἄχρι καὶ τῆς ἡμέρας ταύτης τὰς ἀρχαίας τῆς δεισιδαιμονίας, τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα. Τὸ βιβλίον μαγεύει τὸν ἀναγνώστην μὲ τὰς περιγραφὰς του καὶ μὲ τὴν ζωγραφικὴν τῶν λέξεων μόνον, ἀνεξαρτήτως τῆς πλοκῆς τοῦ διηγήματος. Εἶνε εὐχολον, ἐνῶ ἀναγινώσκει τις, νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὰ ἔσχατα δάση καὶ τοὺς λόφους, ἀνάμεσα εἰς τὰς ἐλαίας καὶ τὰς εὐκλείους πλατάνους, νὰ φαντασθῇ τοὺς ἀλκιμους ἀγρότας καὶ ποιμένας ἐν τῇ γραφικῇ τῶν ἀμφιέσει, μὲ τὸ ἔμφυτον μουσικὸν δῶρόν των, τὴν ἀκράτητον μεσημερινὴν ὁρμὴν των καὶ τὰς ἀπλᾶς ὁρεῖεις των».

Ὁ δὲ *Speaker*: «*Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης* ἀποτελεῖ

τόμον ἐν τῇ «Ψευδωνύμῳ Βιβλιοθήκῃ», καὶ ὡς ἡ Ἀμαρὺλλης τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ, πραγματεύεται νεώτερον ἑλληνικὸν βίον. Αἱ σκηναὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅμοι οἱ παριστώμενοι εἶνε καινοπρεπεῖς, καὶ τὸ διήγημα ἔχει ἀσυνήθη γοητεῖαν. Βλέπει τις ἐν αὐτῷ τὸ ἀρχαῖον κλασικὸν πνεῦμα οἰοῦναι χειροκροτούμενον μὲ τὸ πνεῦμα τῶν νεωτέρων χρόνων. Ὁ ἔρως τοῦ βοσκού πρὸς τὴν γυφτοπούλαν ἡδύνατο νὰ ψαλῇ ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου· ἀλλ' ἐν τῇ παραδόξῳ λύσει τοῦ διηγήματος, τὸ ἀσυνείδητον καὶ ἡ ἀπλότης τοῦ βουκολικοῦ ποιητοῦ ἐκλείπουν. Ἀνεγνώσαμεν πολὺ μεγαλύτερας ἀξιώσεις ἔχοντα μυθεύματα, τὰ ὅποια ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον μας πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ χαριέντος τούτου εὐβοικοῦ εἰδυλίου· ἐν τε τῇ λεπτότητι καὶ τῇ ἀπλότητι αὐτοῦ εἶνε παραδόξως ἐλκυστικόν».

Ἡ ἐφημερίς *Daily Chronicle*: «*Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης*, ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνης, εἶνε ὁ δέκατος ἔκτος τόμος τῆς «Ψευδωνύμου Βιβλιοθήκης» καὶ λίαν ἐπιτυχὴς εἰς αὐτὴν προσθήκη. Ὑπάρχουσιν ἴσως καλλίτερον κατασκευασμένα διηγήματα ἐν τῇ σειρᾷ ταύτῃ, καὶ βαθύτεραι μελέται χαρακτήρων· ἀλλ' ἡ μικρὰ αὕτη παράστασις χωρικοῦ βίου ἐν νήσῳ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἔχει πολὺ ἥρεμον θέλητρον καὶ εἶνε πολὺ ζωντανή. Δυνάμεθα εὐκόλως νὰ πιστεύσωμεν μετὰ τῆς μεταφραστρίας, ὅτι εἶνε «πιστὴ ἀπεικονίσις ἐθίμων, ὡς καὶ πολλῶν δεισιδαιμονιῶν, ἰσχυροῦσθ' ἐτι ἀνὰ τὴν εὐδενδρον καὶ γραφικὴν Εὐβοίαν», μέρος τὸ ὁποῖον, καίπερ συγ' πολὺ ἀπέχον τῶν Ἀθηνῶν, «εἶνε πολὺ μᾶλλον ἀπόκεντρον ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατήρησιν τῶν παλαιῶν παραδόσεων ἢ πολὺ ἀπώτερα μέρη.» Ὁ ἀγρότης, ὁ νεαρὸς μάλιστα ἀγρότης, ὅστις διέρχεται τὰς ἡμέρας του ἐν μέσῳ δασὼν καὶ ὁρέων, συρῖζων μὲ τὸ ποίμνιον του ὀλόγυρα, εἶνε ἀπλοῖχον καὶ εὐπιστον πλάσμα, καὶ πλῆθρες δεισιδαιμονιῶν· τὸ βοτάνον ἢ κόνις τῆς ἀγάπης εἶνε ἡ δεισιδαιμονία ἣν ἐπραγματεύθη ἐνταῦθα ὁ Γεώργιος Δροσίνης. Θῦμα ταύτης εἶνε ἡ ἀθιγγανὶς κόρη...

Ὁ ἔραστής τῆς φαίνεται τὰ πολλὰ ἀγροίκος, καὶ δι' αὐτὸν δ' ἐπίσης ὀλεθρία ὑπῆρξεν ἡ γρήσις τοῦ βοτάνου. Πλείονα τοῦ διηγήματος δὲν θ' ἀποκαλύψωμεν. Εἶνε καθ' ὅλους τοὺς τρόπους ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν κυρίαν ἡδονὴν θὰ εὕρωσιν εἰς τὰς λαμπράς καὶ ἀπλᾶς περιγραφὰς τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, εἰς τὰ συμπτώσια, τὰς ἐορτάς τοῦ θέρους, τὰς γαμηλίους τελετάς, τοὺς χορούς, τὴν φλογεράν καὶ τὰ ἄσματα. Εἶνε ὅλα φυσικὰ εἰς ἄκρον, καὶ ἡ μεταφράστρια μᾶς διαβεβαίει ὅτι δύναται νὰ ληφθῶσιν ὡς πιστὴ ζωγραφία πολλῶν μερῶν τῆς Εὐβοίας ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ.»

Ἡ ἐφημερίς *The Rock*: «Εἶνε διήγημα ἐξελλισμένον μετὰ παραδόξου δροσερότητος καὶ δυνάμεως καὶ εἶνε ἀξιοσημείωτον δειγμα ἑλληνικῆς μυθοπλαστίας, περιέχον πολλὰ τὰ δυνάμενα νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μελετῶντος τὴν λογογραφίαν, αἱ δὲ περιγραφαὶ τοῦ σκηνογραφικῶν ἑλληνικῆς φύσεως θὰ τύχωσιν εὐμενοῦς ὑποδοχῆς παρὰ τῷ ἀναγνώστῃ ἐν γένει.»

Καὶ ἡ ἐφημερίς *The People*: «Ἰσχυρὰ δραματικὰ καὶ καταστάσεις καὶ ἰσχυροὶ χαρακτήρες εἶνε τὰ κυριώτατα γνωρίσματα τοῦ *Βοτανίου τῆς Ἀγάπης*, τελευταίας ἐκδόσεως τῆς «Ψευδωνύμου Βιβλιοθήκης». Εἶνε δροσερόν, εὐρωστον διήγημα, ἄφθονον ἔχον τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ συγχάρισμα τῷ ξένῳ συγγραφεῖ ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ ταύτῃ φιλολογικῇ ἐπιτυχίᾳ».

*

Εἰς τὸν *Παρθνασσὸν* (φυλλάδ. Ἰουνίου ἐκδοθέν κατ' αὐτὰς) ὁ κ. Π. Ἀποστολίδης δημοσιεύει τὴν ἀρχὴν ἐνδιαφέροντος ἄρθρου ἐπιγραφομένου *Ποίησις καὶ ποιηταὶ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν*.

*

Ἀξιανάγνωστα ἐκ γαλλικῶν περιοδικῶν :

Περὶ τῆς συγχρόνου ἀγγλικῆς φιλολογίας ὑπὸ Glardon (Bibliothèque Universelle) — Ὁ Ἐρβέρτος Σπένσερ καὶ τὰ ἔργα του ὑπὸ A. des Rotours (Le Correspondant 10 Σεπτ.) — Περὶ Ἰβσεν καὶ Βγιόρνσον ὑπὸ E. Tissot (ὁμ.) — Περὶ γυναικείας ἐκπαιδείσεως ὑπὸ M. Breal (Revue Bleue 3 Σεπτ.) — Ἡ τεχνικὴ βρογχὴ ὑπὸ de Varigny (Revue des deux Mondes 1 Σεπτ.) — Ὁ ἀνδριάς τοῦ Βωδελαίρ ὑπὸ F. Brunetiere (ὁμ.) — Αἱ ἀγγλικαὶ ἐκλογαὶ ὑπὸ A. Filon (ὁμ. 15 Σεπτ.) — Ἐκατονταετηρίς τοῦ Κολόμβου (Revue Encyclopédique 15 Σεπτ.) — Ἀδριανὴ Λεκουθέρ ὑπὸ Larroumet (Revue de Famille 1—15 Σεπτεβρ.) — Ἡ σύγχρονος ἰσπανικὴ φιλολογία ὑπὸ L. Quesnel (Nouvelle Revue 1 Σεπτ.) — Ὁ Στρατάρχης Μακμαὼν ὑπὸ Grandin (ὁμ. 15 Σεπτ.) — Ἡ προσωπικότης εἰς τὰ ὄνειρα ὑπὸ J. M. Guardia (Revue Philosophique). — Τὸ μέλλον τῆς ψυχολογίας ὑπὸ C. Richet (Revue Scientifique 3 Σεπτ.) — Ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ὀργανισμοῦ ὑπὸ E. Metchnikoff (ὁμ. 10 Σεπτεμβρ.).

*

Ἐξ ἀγγλικῶν καὶ ἀμερικανικῶν περιοδικῶν :

Ἡ ἡθικὴ τῶν σκύλων ὑπὸ L. Robinson (Contemporary Review) — Ἡ ἰδιοφυΐα καὶ ἡ μεγαλοφυΐα ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ G. Barlow (ὁμ.) — Ἡ ἱερὰ γλωσσὶς ὑπὸ Dowling. — Ὁ πλανήτης Ἀρης ὑπὸ B. Ball (Fortnightly Review) — Ἡ χολέρα καὶ ἡ καθαριότης ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ E. Lanin. (ὁμ.) — Τὰ μεγάλα ἐπιστημονικὰ προβλήματα τῆς αὔριου ὑπὸ T. Thurston (Forum) — Ἀκαδημία πιθήκων ὑπὸ R. Garner (New Review) — Ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Ἀραμπῆ πασσᾶ ὑπὸ W. Blunt (Nineteenth Century) — Περιγραφή τῶν κουκλῶν τῆς βασιλείας Βικτωρίας ὑπὸ Miss Lowey (Strand).

*

Ἐκ Γερμανικῶν περιοδικῶν :

Τὸ Κάϊρον καὶ τὰ περιχώρα του ὑπὸ P. Lehzen (Aus allen Welttheilen) — Νέαι φάσεις τῆς ὁθωμακῆς πολιτικῆς (Deutsche Rundschau) — Δραματικαὶ ἐντυπώσεις ὑπὸ B. Auerbach (Magazin für Litteratur) — Σύγχρονα θαύματα ὑπὸ R. Grazer (Kritische Revue aus Oesterreich) — Οἱ Γερμανικοὶ Φαῦστοι τοῦ 19. αἰῶνος. (Westermann's Monatshefte).

*

Ἐξ ἰταλικῶν περιοδικῶν :

Χριστόφορος Κολόμβος ὑπὸ C. de Sollis (Nuova Antologia) — Ὁ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς ὑπὸ R. Bonghi (ὁμ.) — Ὁ Ἔρως τοῦ Ματζίνη ὑπὸ de Cero (Natura ed Arte).

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς αἰθουσαν νοσοκομείου ὁ ἰατρὸς ἐρωτᾷ :

— Ποῖς ἐξηξέ πολὺ τὴν νύκτα ;

— Ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς ἀποκρίνονται :

— Ἐγὼ, ἐγὼ !

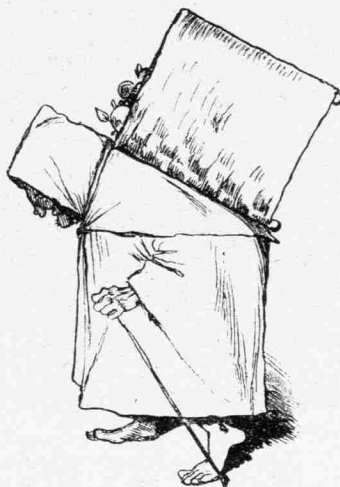
— Τότε δὲν θὰ πιῇτε τσάι σήμερα . . . Λοιπὸν ποῖς ἐξηξέ ;

— Ὅλοι οἱ : — Ὁ Γιάννης !

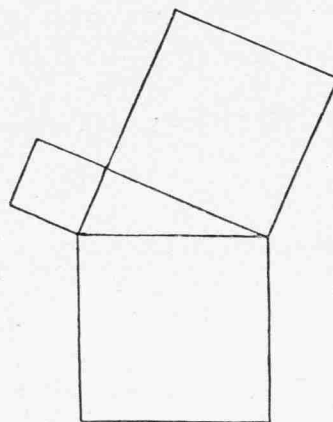
Ὁ ἰατρὸς : — Τότε ὁ Γιάννης θὰ πιῇ τσάι.

***

Ὁ Πυθαγόρας εἶχεν ἤδη κατὰ νοῦν τὸ περίφημον θεώρημα τῆς ἐκατόμβης ὅτι : «παντὸς ὀρθογώνιου τριγώνου τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτείνουσας ἰσοῦται πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν», ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ τὸ παραστατικὸν σχῆμα. Ἐνῶ δὲ ἐδυσχέraitεν ἐπὶ τούτῳ, βλέπει αἶφνης πρὸ τῆς θύρας του γραίαν φορτωμένην

καὶ ἀμέσως τότε χαράσσει διὰ τῆς βάρβου του ἐπὶ τοῦ χώματος τὸ εἰς μάτην ἀναζητούμενον σχῆμα :

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Γενομένων ἀνασκαφῶν ἐν Μυκῆναις ἀνευρέθησαν νέοι πάλιν τάφοι ὑπόγειοι μετὰ γλυφῶν καὶ ἐπιγραφῶν δυσαναγνώστων, ἐντὸς δὲ τῶν τάφων ὅπλα ἐποχῆς ἀρχαιστάτης, νομίσματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ καὶ ἄλλα πολλοῦ λόγου ἄξια ἀντικείμενα. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐξακολοθοῦσι.

— Κατὰ τὰς ἐν τῇ Παλαιᾷ Κορίνθῳ ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἐνεργουμένης ἀνασκαφᾶς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑψηλικοῦ κ. Σχιζ, ἀνευρέθη οἰκοδόμημα τὰ μάλιστα ἀξιοσπουδαῖον, ὁμοιάζον πρὸς τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ Θεαρχαεῶνα κατὰ τὸ σχῆμα, ἀνήκον δὲ χρονολογικῶς εἰς τὸν 6. ἢ 5. π. Χ. αἰῶνα. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἀνευρέθησαν καὶ δύο ἕτερα ἀρχαῖα οἰκοδομήματα, ὧν τὸ ἐν εἶνε διαστάσεων μεγίστων, διότι